

[Rasting.]

til arveklassernes begrænsning, idet man i Sverige stiller sig på samme standpunkt som arveretskommissionen, d. v. s. man stiller sig på det strengere standpunkt, at man udelukker fætre, kusiner og deres efterkommere, mens man derimod i Norge og, hvis jeg ikke tager fejl, også i Finland medtager disse personer, altså fætre og kusiner. Jeg understreger, hvad det ærede medlem hr. Lorentzen ganske flygtigt berørte, at det lovforslag, som blev fremsat af den daværende justitsminister Elmquist, gik langt videre.

Resultatet af disse overvejelser må blive, at selvom man erkender, at slægtens betydning i vore dage for arveretsgangen er trængt tilbage, er det ikke just givet på forhånd, at man netop skal sætte fingeren på det punkt, som arveretskommissionen og den højtærede justitsminister har gjort, nemlig at udelukke fætre og kusiner og alle, som er fjernere. Jeg vil tværtimod sige, at det er en overvejelse værd — og indenfor mit parti er vi kommet til denne konklusion — at man indtil videre bør bevare 3. arveklasse, dels under hensyn til, at spørgsmålet ikke er afklaret set fra et nordisk synspunkt, og dels under hensyn til forholdet på landet, hvor, som det blev oplyst af det ærede medlem hr. Lorentzen, denne arveklasse endnu spiller en rolle.

Jeg mener, at der i denne sag er visse problemer, som ikke kommer helt klart til udtryk i den højtærede justitsministers fremsættelsestale og heller ikke i bemærkningerne til lovforslaget. Det er ikke bare et egentligt arveretsspørgsmål, det er også et arveafgiftsproblem, idet man jo, således som vor arveafgiftslov er formuleret, må regne med, at hvis man udelukker eller afskærer personer fra legal arv, altså fætre og kusiner og deres afkom, så vil disse personer fremtidig i arveafgiftsmæssig henseende blive behandlet på samme måde som ubeslægtede. Det vil altså sige, de går arveafgiftsmæssigt over i en anden kategori, hvor satserne er, for at sige det mildt, meget tungere; det bliver en tungere økonomisk belastning for dem, end hvis de forblev indenfor gærdet. Det er jo ikke blot med hensyn til problemet om en forhøjelse af arveafgiften, at der er noget at sige, men afskærer man personer fra legal arvefølge,

må man forlange, at de, hvis de ønsker dette opretholdt eller en situation opretholdt svarende dertil, skal oprette testamente, og dette betyder, at man belaster dem med omkostninger til testamente. Det vil altså sige, at der rejser sig et vældigt afgiftsproblem i denne henseende, både med hensyn til arveafgift og med hensyn til testamenteoprettelse.

Nu ser jeg ganske vist i den højtærede justitsministers skriftlige fremsættelsestale, at man har været opmærksom på spørgsmålet arveafgift, idet det oplyses, at et lovforslag, som skulle tjene til at løse dette problem, for tiden overvejes af finansministeren og vil blive fremsat af den højtærede finansminister. Men jeg vil meget gerne, at man, inden man indlader sig på en endelig stillingtagen til og afgørelse af disse arveretlige problemer, så også tager i betragtning, hvilke afgiftsfølger der både med hensyn til arveafgift og oprettelse af testamente kan blive tale om.

Endelig må jeg fremhæve, at jeg synes, at der er en side af sagen, som den højtærede minister har forbigået. Det er jo således, at når arv ikke tilfalder de personer, som ifølge forslaget skal skæres bort af den legale arvefølge, og der heller ikke oprettes noget testamente, så tilfalder som bekendt arven staten. Jeg vil gerne spørge, om dette, at man skærer arveklasserne ned til fordel for staten, skal forstås som en opfyldelse eller en delvis opfyldelse af tron-talens udtalelser om en højere beskatning af de fjernere arveklasser som et middel til at skaffe staten penge. Ser man på arvelovskommissionens betænkning om den del af arven, som tilfalder staten, nemlig udkastets § 102, vil man se, at der står — jeg udbeder mig tilladelse til et citat — at efterladenskaberne, når der ingen arvinger er efter loven eller testamente, tilfalder staten.

Men der føjes til:

„Dog kan justitsministeriet bestemme, at der ikke skal rejses indsigelse mod et testamente, der ville kunne anfægtes efter denne lov, men må antages at være udtryk for afdødes sidste vilje“.

Og der føjes endvidere til:

„justitsministeriet kan endvidere under særlige omstændigheder afstå arven til afdødes slægtninge eller til andre, der